

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobkyně: **Z-Group bus a.s.**, se sídlem třída Tomáše Bati 258, Zlín, zast. JUDr. Pavlem Vyroubalem, advokátem se sídlem Palackého 168, Vsetín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022, č. j. MV-55630-64/ODK-2021, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Plzeňský kraj**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2024, č. j. 17 A 78/2022-102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví citovaným rozhodnutím rozhodl ve sporu z veřejnoprávní smlouvy o závazku veřejné služby uzavřené mezi osobou zúčastněnou na řízení (dále jen „OZNŘ“) a žalobkyní o vypořádání nároků za roky 2017 a 2018. Žalobkyni uložil zaplatit částku 17 995 102,07 Kč jako přeplatek na vyúčtování veřejné dopravy, včetně zákonných úroků z prodlení, a dále náhradu nákladů řízení ve výši 899 755,50 Kč. Žalovaný vycházel z předchozího mezitímního rozhodnutí ze dne 26. 1. 2022, č. j. MV-55630-42/ODK-2021, kterým žalovaný v témže sporu z veřejnoprávní smlouvy rozhodl dle § 148 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, o tom, že nárok OZNŘ je v základu věci důvodný.

Žalobu proti tomuto mezitímnímu rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 27. 11. 2023, č. j. 9 A 29/2022-59, a kasační stížnost proti rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 17. 9. 2024, č. j. 4 As 415/2023-54.

[2] Žalobkyně podala také proti konečnému rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022 žalobu k městskému soudu, který ji zamítl.

[3] Městský soud uvedl, že otázka platnosti dodatků ke smlouvě a nároku na přiměřený zisk byla již vyřešena v dřívějším mezitímním rozhodnutí žalovaného, které nebylo zrušeno ani v řízení před správními soudy. Z něj plyne, že pro rok 2017 a začátek roku 2018, tj. do 13. 2. 2018, žalobkyni platně nevznikl závazek veřejné služby provozovat na území Plzeňského kraje dopravní obslužnost linkovými autobusy, takže uskutečňování dané veřejné služby žalobkyní v příslušném období probíhalo nejvýše na základě veřejnoprávní smlouvy nepojmenované mající základ v právních vztazích týkajících se závazku veřejné služby v linkové dopravě, a to na základě obecné Smlouvy o závazku veřejné služby zajištění dopravní obslužnosti na území Plzeňského kraje veřejnou linkovou dopravou uzavřené v roce 2009, k níž byly průběžně přijímány mezi OZNR a stěžovatelkou (či jejími právními předchůdci) dodatky, upravující podrobnosti pro jednotlivá časová období. V bodě 29 svého rozsudku vyšel z toho, že podle ustálené judikatury NSS veřejnoprávní smlouva o závazku veřejné služby nemůže založit tento závazek zpětně. Z rozsudku NSS ze dne 24. 11. 2017, č. j. 10 As 130/2017-56, vyplývá, že *„smlouva o závazku veřejné služby nemůže vzniknout až po uskutečnění plnění jednou ze stran, jak tomu bylo v tomto případě. Závazek veřejné služby totiž vzniká až na základě písemné veřejnoprávní smlouvy, která však zpětně nemůže založit právní vztah. Nezbytnou náležitostí smlouvy je navíc předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty. Požadavku na transparentnost veřejné správy a důvěře v její činnost by rozhodně neprospělo, pokud by závazky veřejné služby vznikaly ex post a pokud by následně v rámci těchto závazků byly hrazeny prokazatelné ztráty, které by nebyly předešlým odhadem nijak limitovány.“*

[4] Naopak pro období od 14. 2. 2018 do 31. 12. 2018 dle bodu 33 rozsudku č. j. 4 As 415/2023-54 závazek veřejné služby platně vznikl. Žalobkyně s OZNR sjednaly dle tohoto rozsudku pro období od 14. 2. 2018 do 31. 12. 2018 v dodatku č. 5/2018 smlouvy o závazku veřejné služby přiměřený zisk ve výši 0,00 Kč. Žalobkyně naopak neprokázala, že se součástí smlouvy o závazku veřejné služby stala příloha č. 2 ke zmíněnému dodatku, v níž byl uveden přiměřený zisk ve výši 1,00 Kč/km.

[5] Městský soud dále přisvědčil závěrům žalovaného, že stěžovatelka v části roku 2017 a na počátku roku 2018 neprovozovala veřejnou linkovou dopravu na základě platného závazku veřejné služby, neboť dodatky ke smlouvě byly uzavřeny zpětně a bez předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty, a proto jí nevznikl nárok na úhradu přiměřeného zisku. Ve zbývajícím období roku 2018 pak přiměřený zisk nebyl podle dodatku smlouvy sjednán, resp. byl sjednán ve výši 0,00 Kč/km.

[6] Městský soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že návrh stěžovatelky na zadání znaleckého posudku nebyl ve správním řízení uplatněn dostatečně určitým způsobem a že žalovaný měl k dispozici dostatečné důkazní podklady k posouzení rozsahu plnění. Dle soudu nešlo o odbornou otázku, která by vyžadovala znalecké posouzení, ale o otázku právní, kterou byl schopen posoudit sám.

pokračování

[7] Dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil ani při právním posouzení věci, ani při vyhodnocení skutkového stavu.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka namítá především nesprávné právní posouzení otázky týkající se vypořádání finančních nároků mezi ní a OZNR v rámci sporu z veřejnoprávní smlouvy o závazku veřejné služby. Stěžovatelka sice připouští, že v uvedeném období nevznikl platný závazek veřejné služby, avšak namítá, že městský soud a žalovaný zcela opomněli vypořádat poskytnuté plnění z její strany jako bezdůvodné obohacení, jehož součástí je i ušlý zisk. Uvádí, že v tomto období poskytovala faktické plnění, které OZNR jako objednatel přijala a využívala. Má proto nárok alespoň na náhradu ve formě veřejnoprávní obdoby ušlého zisku podle rozsudku NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 As 171/2016–51. Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jelikož se soud s touto argumentací nevypořádal a paušálně odmítl její nárok s odkazem na neexistenci závazku veřejné služby.

[10] Stěžovatelka dále uvádí, že žalovaný ani soud nerozlišili nároky za období, kdy nebyla uzavřena platná veřejnoprávní smlouva (od 1. 1. 2017 do 13. 2. 2018), a období, kdy byla smlouva platná (od 14. 2. 2018 do 31. 12. 2018). V této souvislosti poukazuje na to, že pro prvně uvedené období měl být posuzován její nárok na vydání bezdůvodného obohacení včetně ušlého zisku, a pro druhé období měl být použit výklad smlouvy s důrazem na sjednání přiměřeného zisku.

[11] Dále brojí proti závěru, že nenavrhl vypracování znaleckého posudku. Podle ní byl tento návrh uplatněn přinejmenším v podobě kvalifikovaného procesního podnětu a soud i žalovaný měli povinnost se s tímto návrhem vypořádat.

[12] Stěžovatelka proto navrhuje, aby NSS rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasil s tvrzením stěžovatelky, že se nevypořádal s její procesní námitkou započtení a že měl provést znalecké posouzení. Uvedl, že stěžovatelka v průběhu správního řízení žádný návrh na provedení znaleckého posudku neučinila. Její vyjádření ze dne 10. 6. 2021 nelze za takový návrh považovat. Otázku přiměřeného zisku žalovaný považoval za otázku právní, nikoli odbornou. Proto ji posoudil bez potřeby znaleckého posudku. K námitce započtení žalovaný uvedl, že stěžovatelka ji opírala o údajný nárok na přiměřený zisk, který však nebyl mezi stranami sjednán, a proto nemohla být její procesní obrana úspěšná.

[14] Žalovaný dále uvedl, že námitky stěžovatelky směřující do základu věci byly již vypořádány mezitímním rozhodnutím a následně potvrzeny rozsudkem NSS. K námitce bezdůvodného obohacení uvedl, že stěžovatelka v řízení žádný takový nárok neuplatnila a tvrzení o ušlém zisku nijak nekonkretizovala. Dodal, že plnění mezi účastníky probíhalo na základě veřejnoprávní smlouvy a jejích dodatků, a proto je aplikace institutu bezdůvodného obohacení v dané věci vyloučena. V této souvislosti žalovaný výslovně odmítl použitelnost rozsudku NSS č. j. 10 As 171/2016-51, neboť v nyní projednávané věci nebyly dodatky

smlouvy posouzeny jako neplatné. Nebyl tudíž důvod řešit věc optikou bezdůvodného obohacení. Žalovaný se ztotožnil s právními závěry městského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

[15] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady NSS neshledal, přistoupil tedy k posouzení kasačních námitek.

[17] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III.a) K námitce nepřezkoumatelnosti

[18] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[19] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů, neboť se podle jejího názoru soud nevypořádal s argumentací ohledně nároku na vydání bezdůvodného obohacení, jehož součástí měl být i ušlý zisk za období, v němž neexistoval platný závazek veřejné služby.

[20] Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledal důvodnou. Z napadeného rozsudku je patrné, že se městský soud vypořádal s právními i skutkovými otázkami, které byly předmětem řízení. Zejména v bodech 28 až 38 rozsudku městský soud výslovně hodnotil existenci právního titulu plnění v rozhodném období, výklad dodatků ke smlouvě i závěry předchozího rozsudku NSS č. j. 4 As 415/2023–54.

[21] Z odůvodnění rozsudku městského soudu rovněž vyplývá, že nepovažoval za aplikovatelný institut bezdůvodného obohacení (zejména bod 38), neboť existoval právní titul plnění. Ačkoli městský soud výslovně neodlišil přiměřený a ušlý zisk terminologicky tak, jak to činí stěžovatelka, z jeho úvah je zřejmé, že považoval případné další nároky stěžovatelky za nepřipadné právě s ohledem na existenci právního vztahu založeného smlouvou.

[22] Podle ustálené judikatury NSS nepřezkoumatelnost není dána již tím, že soud výslovně neodpoví na každou dílčí argumentaci účastníka, postačí, že z odůvodnění vyplývá, že se věcí zabýval a proč považoval námitky za nedůvodné (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44, č. 689/2005 Sb. NSS). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

III.b) K námitce bezdůvodného obohacení a tzv. ušlého zisku

pokračování

[23] Stěžovatelka dále namítá, že jí měl vzniknout nárok na vydání bezdůvodného obohacení, neboť v období od 1. 1. 2017 do 13. 2. 2018 poskytovala veřejnou dopravu bez platného závazku veřejné služby, přičemž objednatel plnění převzal a využíval. Tvrdí, že z tohoto titulu jí přísluší náhrada odpovídající alespoň ušlému zisku. Tento nárok opírá o rozsudek č. j. 10 As 171/2016-51.

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedený judikát není přílehlavý, jelikož v něm šlo o situaci, kdy služby veřejné dopravy byly poskytovány zcela bez právního titulu, neboť nebyla uzavřena žádná smlouva, respektive byla posouzena jako absolutně neplatná. Soud tehdy uzavřel, že nelze ponechat plnění zcela bez náhrady, pokud bylo objednatelem převzato a užíváno. V takovém případě je namístě aplikace principů analogických bezdůvodnému obohacení.

[25] Nejvyšší správní soud ale připomíná, že v nyní projednávané věci byla otázka právního titulu poskytovaného plnění v tomto období již vyřešena mezitímním rozhodnutím žalovaného. Již v jeho bodech 87 a 89 bylo konstatováno, že v roce 2017 a na začátku roku 2018 stěžovatelka neprovozovala veřejnou linkovou dopravu v rámci závazku veřejné služby, ovšem následným dodatkem č. 4/2018 byla ve vztahu k tomuto období založena smlouva nepojmenovaná, v níž si smluvní strany vypořádaly nároky související s provozováním veřejné linkové dopravy.

[26] NSS připomíná, že by odporovalo povaze mezitímního rozhodnutí dle § 148 odst. 1 písm. a) správního řádu, pokud by byly jeho závěry zpochybněny následným konečným rozhodnutím „o zbytku věci“ ze dne 30. 6. 2022. Jeho předmětem bylo již pouze určení přesných částek, jež je stěžovatelka povinna uhradit OZNŘ, a to na základě nároku OZNŘ, jehož důvodnost v základu věci byla postavena najisto již mezitímním rozhodnutím. Stejně tak nemohou být tyto závěry mezitímního rozhodnutí zpochybňovány nyní při soudním přezkumu tohoto konečného rozhodnutí ve věci, ostatně právě proto je při přijímání konečného rozhodnutí „o zbytku věci“ nutno vyčkávat na právní moc předchozího mezitímního rozhodnutí (JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. § 148 [Mezitímní rozhodnutí a rozhodnutí v části věci]. In: JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 911). Totéž ostatně platí i v případě mezitímních rozsudků v občanském soudním řízení, neboť „*mezitímní rozsudek tedy přináší rozčlenění procesu v tom, že otázky zahrnuté do tzv. základu věci jsou závazně vyřešeny a následně jde jen o výši nároku.*“ (HRNČÍŘÍK, V. § 152 [Rozsudek konečný, částečný a mezitímní]. In: SVOBODA, K., SMOLÍK, P., LEVÝ, J., DOLEŽÍLEK, J. a kol. Občanský soudní řád. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 12.)

[27] Závěry mezitímního rozhodnutí tak bylo možno napadnout pouze při soudním přezkumu jeho samotného, čehož stěžovatelka využila, ovšem nedal jí zapravdu ani městský soud, ani následně NSS. Ten v rozsudku č. j. 4 As 415/2023-54, ve shodě s mezitímním rozhodnutím uzavřel, že pro období roku 2017 a začátku roku 2018, konkrétně do 13. 2. 2018, stěžovatelce platně nevznikl závazek veřejné služby, neboť pro dané období nebyl mezi účastníky upraven předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty, jež § 19b odst. 3 věta první zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném v době uzavření Smlouvy o závazku veřejné služby zajištění dopravní obslužnosti na území Plzeňského kraje veřejnou linkovou dopravou, označoval za povinnou součást smlouvy o závazku veřejné služby. Mezi účastníky však byla podle čl. 15 smlouvy z roku 2009 prokazatelná ztráta a případný zisk určován ve formě vyúčtování schváleného shodou účastníků nebo dodatkem pro konkrétní období. Vzhledem k tomu, že pro období roku 2017 a začátku roku 2018,

konkrétně do 13. 2. 2018, nebyl takový dodatek sjednán a předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty nebyl upraven, stěžovatelce platně nevznikl závazek veřejné služby. Namísto toho existoval mezi účastníky jiný právní titul plnění - konkrétně veřejnoprávní smlouva nepojmenovaného typu, upřesněná následně dne 14. 2. 2018 formou dodatků č. 4/2018 a 5/2018. Tyto dodatky zpětně upravily vypořádání za dotčené období, nemohly však zpětně založit plnohodnotnou veřejnoprávní smlouvu o závazku veřejné služby. Tyto závěry stěžovatelka napadla ústavní stížností, kterou však Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 2. 4. 2025, sp. zn. III. ÚS 3163/24, jako zjevně neopodstatněnou. Z důvodů uvedených výše NSS nepřisluší, aby se nyní při přezkumu rozhodnutí „o zbytku věci“ ze dne 30. 6. 2022 jakkoli vyjadřoval ke správnosti těchto závěrů co do základu věci.

[28] Městský soud tedy dospěl ke správnému závěru, když vyšel z toho, že stěžovatelce nevznikl pro období roku 2017 a začátku roku 2018, konkrétně do 13. 2. 2018, závazek veřejné služby provozovat dopravní obslužnost linkovými autobusy na území Plzeňského kraje, a tudíž jí v daném období nemohl vzniknout ani nárok na úhradu prokazatelné ztráty, jejíž součástí je rovněž přiměřený zisk. Ve druhém období, tedy od 14. 2. 2018, byl v dodatcích sjednán přiměřený zisk ve výši 0,00 Kč/km.

[29] V otázce bezdůvodného obohacení městský soud rovněž mohl pouze odkázat na konstatování obsažená v mezitímním rozhodnutí a v rozsudku č. j. 4 As 415/2023-54, který při jeho soudním přezkumu stanovil, že *„městský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelka na uvedenou úhradu neměla nárok, byť tak učinil na základě jiných úvah. Podle § 19 odst. 2 silničního zákona je totiž osoba zúčastněná na řízení (kraj) povinen ze svého rozpočtu hradit pouze prokazatelnou ztrátu vzniklou dopravci plněním právě závazků veřejné služby, jsou-li splněny další zákonné podmínky. Za situace, kdy však stěžovatelka v předmětném období neplnila závazky veřejné služby (tyto závazky nevznikly z důvodu absence dohody na předběžném odhadu prokazatelné ztráty), nebyly ani podle názoru Nejvyššího správního soudu splněny zákonné podmínky pro vznik stěžovatelčina nároku na úhradu prokazatelné ztráty, a osoba zúčastněná na řízení proto nebyla povinna jí tuto ztrátu hradit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2020, č. j. 2 As 317/2019-67).“*

[30] Bylo-li plnění mezi stranami vypořádáno na základě veřejnoprávní smlouvy nepojmenovaného typu, jak plyne z mezitímního rozhodnutí (a shodně též z bodu 29 rozsudku č. j. 4 As 415/2023-54), nelze současně uplatňovat nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Tento nárok je subsidiární a přichází v úvahu pouze tehdy, pokud chybí jakýkoli právní důvod plnění, což v dané věci nenastalo. Nárok na tzv. ušlý zisk tak v tomto případě nelze založit.

III.c) K neprovedení znaleckého posudku

[31] Stěžovatelka dále namítá, že žalovaný i městský soud nesprávně vyhodnotili nutnost provedení jí navrhovaného důkazu znaleckým posudkem, který měl objektivizovat hodnotu poskytnutého plnění a přiměřeného zisku.

[32] Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka rovněž není důvodná. Ze správního spisu ani obsahu řízení nevyplývá, že by stěžovatelka učinila konkrétní návrh na provedení znaleckého posudku. Její vyjádření ze dne 10. 6. 2021 obsahuje pouze obecné tvrzení o nutnosti odborného posouzení v případě určitého navrhovaného postupu, což však samo o sobě nepředstavuje důkazní návrh ve smyslu § 52 správního řádu. Stěžovatelka zde navíc sama navrhla procesně jednodušší postup právě proto, aby řízení nemuselo být

pokračování

komplikováno nutností zpracovávat znalecké posudky, což zjevně vnímala jako nepreferovanou alternativu.

[33] Navíc v důsledku zjištění povahy právních vztahů mezi stěžovatelkou a OZNŘ provedeného v – nyní již platně nezpochybnitelném – mezitímním rozhodnutí již byla vyloučena možnost zohlednění přiměřeného zisku. Jeho znalecké posouzení by tedy bylo nadbytečné. Smluvní strany přiměřený zisk výslovně sjednaly ve výši 0 Kč/km, a tedy ani znalecký posudek by nemohl změnit právní stav věci. Výklad veřejnoprávní smlouvy je primárně úkolem správního orgánu a soudu, nikoli znalce.

[34] K výše uvedenému NSS rovněž připomíná, že pokud sama stěžovatelka – navzdory výše uvedeným závěrům – považovala znalecký posudek za potřebný, mohla jej předložit sama v příhodné fázi řízení (tedy zejména předtím, než se posouzení výše přiměřeného zisku stalo nadbytečným v důsledku právního posouzení provedeného v mezitímním rozhodnutí ze dne 26. 1. 2022). K prokázání svých tvrzení totiž mohou předložit znalecký posudek též přímo účastníci řízení. Pokud znalecký posudek předložený účastníkem řízení splňuje všechny náležitosti znaleckého posudku podle § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, pak se ve správním řízení provede stejně jako znalecký posudek vypracovaný ustanoveným znalcem podle § 56 správního řádu (rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014-48, č. 3283/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018-33). Stěžovatelce tedy nic nebránilo, aby se na znalce obrátila sama (totéž ostatně konstatoval NSS v jiném případě týkajícím se sporů nynější stěžovatelky s OZNŘ v bodě 19 rozsudku ze dne 10. 1. 2025, č. j. 10 As 221/2024-44). Tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

[37] Plzeňský kraj jako osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které mu vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou mu soud uložil. NSS však Plzeňskému kraji žádnou takovou povinnost neuložil, proto nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. června 2025

8 As 11/2025

Pavel Molek
předseda senátu